

Arrest

**nr. 163 470 van 4 maart 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT loco advocaat P. ROELS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 30 april 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 30 oktober 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna verkort: de Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker ter kennis werd gebracht bij aangetekend schrijven van 2 november 2015, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 10/08/2015

U werd op 2 oktober 2015 van 14u04 tot 18u04 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester Roel, was vanaf 14u05 op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de hawiyeclan. U bent afkomstig van het dorp Diin Digle in Galgala, gelegen in de provincie Bari in de autonome regio Puntland. U werkte er als automecanicien.

Op 30 december 2012 werd u voor een eerste keer door Al Shabaab opgebeld. Ze vroegen u met hen samen te werken. U weigerde dit. Hierna hingen ze op. Later die dag belde Al Shabaab u opnieuw op en verweet u niet met hen te willen samenwerken.

Twee dagen later, met name op 1 januari 2013, kwamen leden van Al Shabaab langs in de garage waar u werkte. Ze gaven u de keuze: ofwel met hen samenwerken ofwel sterven. U weigerde met hen samen te werken. Vervolgens werd u met de kolf van een geweer geslagen en geblinddoekt door hen meegenomen naar een gevangenis onder een berg.

De volgende drie maanden werd u in deze gevangenis door Al Shabaab mishandeld. De leden van Al Shabaab zeiden dat u levenslang in de gevangenis zou blijven indien u niet met hen zou samenwerken.

In april 2013 ging u ermee akkoord met hen samen te werken. Gedurende de volgende 2 jaar werkte u voor Al Shabaab als automecanicien. Iets anders heeft u nooit voor Al Shabaab gedaan. In die hele periode werd u vastgehouden in een woning op een voor u onbekende plek waar u steeds door 2 dezelfde Al Shabaableden werd bewaakt. Tijdens uw gevangenschap verliet u ongeveer 12 keer de woning om auto's van Al Shabaab te gaan repareren. Telkens werd u toen geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht waar u een auto diende te herstellen.

Tijdens de periode dat u vastgehouden werd had u telefonisch contact met uw moeder. Ze vertelde u niet meer naar huis terug te komen omdat de overheid u aan het zoeken was omwille van uw samenwerking met Al Shabaab.

In februari 2014 probeerde u een eerste keer te ontsnappen. Echter, na een uurtje werd u opnieuw gevat. Hierna werd u mishandeld en braken ze uw arm.

In april 2015 werd u opnieuw door Al Shabaab geblinddoekt en naar een voor u onbekende plaats gebracht waar u een wagen diende te repareren. Uw 2 bewakers raakten er aan de praat met 2 andere personen. Ze bedreigden u met de dood indien u zou proberen te ontsnappen. Hierna gingen ze weg. U wachtte gedurende één uur en vervolgens besloot u uw kans te wagen en weg te rennen. Na ongeveer 4 uur lopen kwam u een herder tegen die u meenam naar zijn woning. De volgende dag werd u door hem richting Cerigabo gebracht. Hierna reisde u naar Ethiopië om vervolgens door te reizen naar België waar u op 30 april 2015 een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit Somalië werd uw moeder mishandeld en opgepakt door Al Shabaab omdat ze haar ervan verdachten ervoor gezorgd te hebben dat u kon ontsnappen.

In geval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u te worden vermoord door Al Shabaab of door de overheid.

U legt een medisch attest van een Belgische arts dd. 01.10.2015 en een resultaat van een radiologisch onderzoek neer. Tevens legt u een cd-rom van een Belgisch ziekenhuis neer die naar eigen zeggen een foto van uw linkerarm bevat. Deze cd-rom werd niet ingehouden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn.

Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen omtrent uw activiteiten voor Al Shabaab niet consistent. Eerst stelt u immers dat u meer dan 10 keer auto's voor Al Shabaab moest repareren (CGVS, p. 24). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, ontkent u dit en stelt u dat het ongeveer 10 auto's of iets meer was, om vervolgens te stellen dat het 12 auto's waren aangezien ze u 1 keer per maand naar buiten meenamen om een auto te herstellen (CGVS, p. 24). Gevraagd hoeveel auto's u per keer moest repareren, verklaart u dat het telkens om 1 auto ging (CGVS, p. 24). Echter, wanneer u 1 auto moest repareren per maand en wanneer u 2 jaar door Al Shabaab werd gedwongen samen te werken, betekent dit dat u zo'n 24 keer de woning heeft verlaten om een auto te herstellen. Geconfronteerd met de vaststelling dat u dan meer dan 12 auto's zou moeten hebben gerepareerd, ontkent u dit en stelt u dat u niet meer dan 12 auto's heeft gerepareerd (CGVS, p. 24). Deze tegenstrijdigheid is uiterst opmerkelijk. Des te meer gezien u de resterende dagen van de maand niets anders deed dan in de woning zitten, eten en bidden (CGVS, p. 24).

Tevens legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip waarop u voor de eerste keer heeft geprobeerd van Al Shabaab te ontsnappen. Eerst stelt u dat dit in 2002 was (CGVS, p. 24). Gevraagd naar bevestiging hieromtrent, bevestigt u dit om vervolgens een tijdje te zwijgen en daarna te stellen dat het in 2012 was (CGVS, p. 24). Wanneer vervolgens gevraagd wordt of u in 2012 een eerste keer wilde ontsnappen, bevestigt u dit (CGVS, p. 24). Later stelt u zelf opnieuw dat u een eerste keer in 2012 probeerde te ontsnappen en dat ze u toen mishandelden (CGVS, p. 24). Geconfronteerd met de

vaststelling dat u pas in 2013 door Al Shabaab werd opgepakt, stelt u dat ze u hebben gearresteerd in 2013 en dat u er gedurende 3 maanden, met name tot de vierde maand van 2013, in de gevangenis zat (CGVS, p. 25). Toen u vervolgens nog enkele malen met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u eerst niet om vervolgens te stellen dat u zich had vergist en dat u niet 2012 bedoelde maar 2014 (CGVS, p. 26). Dit is echter een post-factum verklaring die geenszins weet te overtuigen.

Verder werd u tijdens het gehoor herhaaldelijk gevraagd om uw eerste mislukte ontsnappingspoging te situeren in de tijd (CGVS, p. 24, 25 & 26). Meer bepaald werd u meermaals gevraagd hoelang u al in de woning verbleef op het moment van de eerste ontsnappingspoging. Ook werd gevraagd hoelang u nog in de woning verbleef na die mislukte poging en eveneens werd gevraagd hoeveel tijd er zat tussen de eerste mislukte ontsnappingspoging en uw daadwerkelijke ontsnapping (CGVS, p. 25 & 26). Telkens antwoordde u naast de kwestie. Toen u een allerlaatste kans kreeg om de vraag te beantwoorden – zo niet zou worden besloten dat u niet meewerkt – stelde u dat u dit niet kon inschatten (CGVS, p. 26). Nadat werd uitgelegd dat het volstaat om de ontsnappingspoging ongeveer te situeren in de tijd en dat het begrijpelijk is dat u dit niet op de dag af weet, stelt u dat u ongeveer 3 maanden in de woning verbleef voor u een eerste keer probeerde te ontsnappen (CGVS, p. 26). Aangezien u in april 2013 naar de woning bent gebracht (CGVS, p. 23), houdt dit logischerwijze in dat uw eerste ontsnappingspoging half 2013 plaatsvond. Echter, dit valt geenszins te rijmen met uw verklaring dat uw eerste ontsnappingspoging in de tweede maand van 2014 plaatsvond (CGVS, p. 26).

Daarnaast moet gewezen worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS. Meer bepaald stelt u bij de DVZ dat u in april 2013 werd vrijgelaten en dat u de twee daaropvolgende jaren onder dwang voor Al Shabaab heeft gewerkt (vragenlijst CGVS, p. 2). Op het CGVS ontkent u dan weer expliciet dat u in april 2013 werd vrijgelaten en stelt u dat u hierna in een woning van hen werd vastgehouden (CGVS, p. 23). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u verwijst naar “de gevangenis” wanneer u werd teruggebracht naar die woning (CGVS, p. 18), hetgeen logischerwijze met zich meebrengt dat u in die periode tegen uw wil werd vastgehouden.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u vage verklaringen aflegt over uw gevangenschap bij Al Shabaab.

Gevraagd om in detail te vertellen wat er in die vier maanden gevangenschap gebeurde vooraleer u akkoord ging met hen samen te werken, stelt u enkel dat u de ene keer vastzat, dat ze u de andere keer sloegen en dat er niets anders gebeurde (CGVS, p. 21). Wanneer vervolgens aangekaart werd dat uw verklaringen niet bepaald gedetailleerd waren, herhaalde u dat u ofwel vastzat ofwel geslagen werd (CGVS, p. 21). Dergelijke verklaringen komen allerminst doorleefd over. Des te meer aangezien u voordien reeds verschillende keren werd gewezen op uw medewerkingsplicht en de nood om gedetailleerd te vertellen (CGVS, p. 2, 5, 8, 15, 18, 20 & 21).

Gevraagd naar de plaats waar u gedurende 2 jaar werd vastgehouden nadat u besloot met Al Shabaab samen te werken, antwoordt u “ergens” (CGVS, p. 23). Gevraagd naar waar het was, stelt u dat het in een woning van hen was, bij een berg (CGVS, p. 23). Gevraagd naar welke berg, stelt u dit niet te weten omdat er veel bergen zijn (CGVS, p. 23). Het is vreemd dat u de plek waar u 2 jaar zou hebben verbleven en waarvan u 1 keer zou zijn ontsnapt (CGVS, p. 25), niet beter kunt situeren.

Gevraagd om te vertellen over de 2 bewakers die u gedurende die 2 jaar dag en nacht bewaakten, verklaart u dat ze u bewaakten, dat ze eten brachten wanneer u eten nodig had en dat ze u in de gaten hielden (CGVS, p. 23). Gevraagd naar hun namen, stelt u dat ze nooit hun echte namen zeggen, maar ook hun schuilnamen blijkt u niet te kennen (CGVS, p. 23). Uw verklaring hiervoor als zouden jullie niet met elkaar gesproken hebben (CGVS, p. 23), is niet afdoende. Het is immers onwaarschijnlijk dat ze elkaar in die 2 jaar nooit bij (een) naam hebben genoemd en dat ze nooit met u hebben gesproken aangezien u de enige andere persoon in dat huis was (CGVS, p. 24).

Tot slot moet worden vastgesteld dat uw kennis van gewapende groeperingen in uw regio van herkomst ondermaats is.

Zo zegt u dat Mohamed Said Atom sinds 2008 de leider van Al Shabaab in uw dorp is (CGVS, p. 6). U verklaart dat Atom de terroristengroepering Al Shabaab zelf heeft gesticht en ontkent dat Atom ooit tot een andere groepering behoorde (CGVS, p. 7). Uit informatie blijkt dat de militie van Galgala, geleid door Atom, en Al Shabaab niet detzelfde waren en dat hun relatie allerminst eenduidig was. In februari 2012 ontkende een woordvoerder van de Galgala-militie, genaamd Sheikh Mohamed Ahmed Abdi, categoriek een link met Al Shabaab. Enkele dagen later zwoer een ander vooraanstaand lid van deze militie, Yasin Kilwe, dan weer wel trouw aan Al Shabaab. Informatie beschrijft Mohamed Atom zelf eveneens als een wapenhandelaar die afwisselend een band met Al Shabaab bevestigt en ontkent. Uiteindelijk leidde deze situatie tot een split. Sheikh Mohamed Ahmed Abdi verklaarde dat de militie van Atom geen alliantie heeft met Al Shabaab. Yasin Kilwe scheurde zich met zijn aanhangers van de militie van Atom af en zwoer trouw aan Al Shabaab. Hoewel Atom in rapporten ook wel vernoemd wordt als een leider van Al Shabaab kan hij eerder beschouwd worden als een bondgenoot van Al Shabaab. Het

feit dat u geen enkel onderscheid maakt tussen de militie van Atom en Al Shabaab, is bevreemdend. Bovendien moet worden opgemerkt dat de namen Yasin Kilwe, Yasin Khalid Osman, Sheikh Mohamed Ahmed Abdi en Abdulkadir Mumin u helemaal niets zeggen (CGVS, p. 9). De reeds hierboven vermelde Yasin Kilwe, alias Yasin Khalid Osman, is nochtans de grote leider van Al Shabaab in Puntland. Abdulkadir Mumin wordt beschouwd als een "senior Alshabaab member in Galgala" (zie administratief dossier). Gevraagd naar andere Al Shabaab commandanten die actief zijn in Galgala en in Bari, buiten de door u vermelde Atom en Mohamed Dabshaan Abu Mujahid die u had ontvoerd, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7).

Van u die verklaart 2 jaar lang gedwongen te hebben gewerkt voor Al Shabaab – met name van april 2013 tot april 2015 - en van u die vreest te worden vermoord door deze groepering waardoor u een asielaanvraag indient (CGVS, p. 18), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u beter op de hoogte bent van de voornaamste personen van Al Shabaab in uw regio van herkomst en van de dubieuze houding van Atom tegenover Al Shabaab.

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw twee jaar durende gedwongen verblijf bij en werk voor Al Shabaab. Hierdoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou de Somalische overheid u willen vermoorden omwille van uw vermeende activiteiten voor Al Shabaab en aan uw verklaring als zouden leden van Al Shabaab uw moeder hebben mishandeld en opgepakt omwille van u (CGVS, p. 9 & 18).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Somalië te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Zo somt het medisch attest van een Belgische arts dd. 01.10.2015 louter een aantal littekens op die u op uw lichaam heeft. Echter, een mogelijke oorzaak van deze littekens wordt hierin nergens vermeld. Betreffende het resultaat van een radiologisch onderzoek dat u neerlegt, moet eveneens worden opgemerkt dat het geen oorzaak bevat betreffende de gedane vaststellingen. Aangaande de cd-rom van een Belgisch ziekenhuis die u op het CGVS bij zich had maar die niet werd ingehouden, moet worden vastgesteld dat u zelf stelt dat hier een foto van uw linkerarm op staat (CGVS, p. 14). Ook hier moet erop worden gewezen dat een (röntgen)foto geenszins de oorzaak van de verwonding kan aantonen.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het dorp Diin Dagle, gelegen in Galgala in de provincie Bari . In casu dient dus de veiligheidssituatie in Puntland beoordeeld te worden.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Puntland en Somaliland" dd. 15 juli 2015) blijkt dat de situatie in de delen van Puntland die onder de controle van de overheid staan stabiel is dan in Zuid- en Centraal-Somalië. De uitzonderingen zijn delen van het kustgebied en het Galgala-gebergte. Al-Shabaab Northeast (ASNE) is in 2014 opnieuw actiever geworden in Puntland. De strijdkrachten van Puntland lanceren in 2014 en opnieuw in 2015 meermaals een offensief om ASNE uit hun basissen in het Galgala-gebergte te verdrijven. In het Galgala-gebergte zijn er meerdere gevechten tussen de strijdkrachten van Puntland en ASNE. ASNE voerde het aantal aanslagen met IED's op. De aanslagen van ASNE, en soms ook onbekende gewapende mannen, zijn in hoofdzaak gericht tegen officiële doelwitten, meestal politie of leger, en één aanslag is gericht tegen een voertuig van de VN. Het aantal burgers dat hierbij gedood of verwond wordt, blijft beperkt. Er zijn in 2015 ook enkele doelgerichte moorden in Puntland, bijvoorbeeld op een parlements lid of op twee personen die ASNE beschuldigt van samenwerking met de overheid. Er doet zich ook geweld tussen personen van verschillende clans voor, waarbij er soms ook enkele doden vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er actueel in Puntland geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een

ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Actueel is er voor burgers uit Puntland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. “Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling

2.1.1. Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING - SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSEL

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende asielaanvraag dd. 30.04.2015 waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van recht heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Het Commissariaat-Generaal besluit om de asielaanvraag van verzoekende partij als ongegrond af te wijzen, op basis van beweringen die niet aannemelijk zouden kunnen worden gemaakt en omissies omtrent bepaalde feiten (of een andere reden) die de geloofwaardigheid van zijn verhaal in het gedrang zouden brengen, quod non.

Verzoekende partij kan hiermee niet akkoord gaan.

Aangezien uit de verklaringen van verzoeker duidelijk gebleken is, minstens voldoende ernstig naar voor gekomen is, dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven en/of vrijheid in gevaar is in het land van herkomst.

Dat een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst inderdaad niet als een voldoende voorwaarde geldt om het vluchtelingenstatuut te verkrijgen, maar dat er integendeel sprake moet zijn van 'gegronde vrees' en 'vervolging'.

Vervolging hoeft echter niet noodzakelijk te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, het kan ook verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

In het geval van verzoeker heeft hij net daarvan te lijden, maar de landen waar men asiel zoekt, zullen het Vluchtelingenverdrag zelden zo ruim interpreteren, dat met zulke omstandigheden rekening wordt gehouden.

Ook het bewijzen van gegronde vrees is vaak een moeilijke zaak. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land nemen ze vaak mee naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen.

Die vrees heeft verzoeker meegenomen naar België waar hij bescherming zocht.

Verzoekende partij benadrukt dat hij in zijn voorgaande interviews telkens veel informatie heeft verstrekt en elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden.

Om die reden verwijst verzoekende partij naar wat hij in de voorgaande procedure verklaarde, en is hij van mening dat het Commissariaat-Generaal nagelaten heeft om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

De ondervraging bij het CGVS was een zware dobber voor hem. Hij antwoordde hierbij naar beste vermogen.

Verzoekende partij vraagt zich terecht af in welke mate er sprake kan zijn van een degelijk onderzoek ten gronde, als men zomaar elke verklaring van verzoeker als vaag en weinig aannemelijk bestempelt en hem verwijt niet aan de plicht tot medewerking te voldoen.

Louter het feit dat de verklaringen van verzoeker door het Commissariaat-Generaal als niet aannemelijk wordt aanzien volstaat niet als motivering tot weigering van asiel.

Men kan immers evengoed alles als wel aannemelijk aanzien.

Verzoeker meent dat de door hem aangereikte informatie verkeerd werd beoordeeld door het Commissariaat-Generaal.

*

Het CGVS stelt dat een aantal opeenvolgende verklaringen van verzoeker niet eensluidend zijn. Zo meent het CGVS dat verzoeker geen consistente verklaringen aflegde mbt het aantal voertuigen hij in zijn 2 jarige periode van gevangenschap in opdracht van Al Shabaab (hierna AS) diende te herstellen. Verzoeker verklaarde dat hij meer dan 10 auto's diende te herstellen.

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij duidelijk niet meer precies weet hoeveel (CGVS p.24).

Gezien zijn lange gevangenschap moet dit in zijn voordeel spelen en is het logisch dat hij niet precies meer weet hoeveel reparaties hij heeft uitgevoerd.

-

Het CGVS meent ook dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het tijdstip waarop hij een 1e keer probeerde te ontsnappen.

Uit zijn verklaringen hieromtrent blijkt dat hij zich vergist en duidelijk 2014 bedoelt aangezien hij verklaart dat hij in 2012 nog vrij was (CGVS p.24)

Verzoeker verklaart finaal dat hij in februari 2014 een eerste keer kon ontsnappen doch hij werd snel gevat waarna hij werd mishandeld door Al Shabaab en waarbij zij zijn arm braken (CGVS p.25 - 26).

Verzoeker stelt ook duidelijk dat hij één en ander - na de verschillende en voor verzoeker verwarrende vragen van het CGVS - niet goed meer kon inschatten (CGVS p.26).

Aangaande de tegenstrijdigheid die het CGVS aanhaalt tussen de verklaringen aan DVZ en het CGVS in dit verband stelt verzoeker dat hem bij DVZ niets gevraagd werd over de 1e ontsnappingspoging en hij inderdaad 2 jaar - van april 2013 tem april 2015 werd vastgehouden.

Het CGVS besluit onterecht dat verzoeker niet eensluidende verklaringen zou hebben afgelegd.

*

Vervolgens zou verzoeker vage verklaringen afleggen over zijn gevangenschap bij AS.

Er kan verzoeker niet worden kwalijk genomen dat hij - in ogen van de protection officer - niet doorleefd overkomt wanneer hij vertelt over de slagen die hij heeft gekregen.

Het CGVS wijst onterecht dat verzoeker niet zou voldoen aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker kan ook niet worden kwalijk genomen dat hij de plek waar hij werd vastgehouden niet beter kan situeren en hij de namen van zijn bewakers niet kent.

*

Het CGVS besluit dat de kennis van verzoeker omtrent de gewapende groeperingen in zijn regio van herkomst ondermaats is.

Verzoeker haalt zelf Mohamed Said Atom aan en vertelt wat hij weet over hem en AS.

Het CGVS stelt zelf in haar beslissing op p.3 dat "de militie van Galgala, geleid door Atom, en AS niet dezelfde waren en dat hun relatie allerminst eenduidig was"

Het kan verzoeker dan ook niet worden kwalijk genomen dat hij zich hieromtrent zou vergissen.

*

Het CGVS houdt ook totaal geen rekening met de aangebrachte medische documenten waaruit de littekens blijken die verzoeker heeft opgelopen als gevolg van zijn gevangenschap alsook het feit dat zijn arm werd gebroken en waarmee het relaas van verzoeker wordt gestaafd.

Het CGVS maakt er zich gemakkelijk van af stellende dat hiermee niets wordt bewezen....

Het valt ook op dat het CGVS zo goed als geen vragen stelt mbt deze medische documenten terwijl die net het verhaal / vluchtrelaas van verzoeker staven.

*

Voor zover er al sprake is van vaagheid/minieme info is deze in elk geval niet van aard om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren.

Verzoekende partij heeft voldoende duidelijkheid geschept omtrent zijn situatie.

Wanneer al deze elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn.

Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond.

Een aantal gegevens worden door het Commissariaat-Generaal duidelijk verkeerd begrepen en/of geïnterpreteerd.

Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de voorgaande procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

*Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens zoals hierboven in het feitenrelaas reeds uiteengezet werd.
De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.
Het middel is gegrond.*

2.1.2. Tweede middel: SCHENDING VAN HET REDELJKHEIDSBEGINSEL

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de bestreden beslissing zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek besluit tot de weigering van erkenning van het statuut van vluchteling aan verzoeker, om reden van gebrek aan bewijs en 'overtuiging' en men zelf stelt dat verzoeker niet afkomstig is uit Somalië

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Dat verzoeker steeds zijn motieven om een asielaanvraag in te dienen, klaar en duidelijk heeft gesteld.

Dat het Commissariaat-Generaal de aanvraag van verzoeker zomaar heeft verworpen om reden dat hij zijn verhaal weinig overtuigend is en concrete bewijzen mist.

Indien er een zorgvuldig onderzoek was voorafgegaan aan de bestreden beslissing (zoals betoogd supra), dan zou nooit tot de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeker zijn besloten.

Dat een dergelijk onderzoek eveneens had kunnen bevestigen wat er met verzoeker werkelijk was gebeurd en hij wel degelijk afkomstig was uit Somalië en dat hij nog steeds alle redenen had en heeft om te geloven in het feit dat er gevaar bestaat dat de regels zoals vervat in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 aldaar geschonden werden en worden.

Verzoekende partij heeft de stellige indruk dat het Commissariaat-Generaal de zaken lijkt de willen manipuleren door doelbewust enkel te stellen dat de verschafte informatie als te mager en weinig aannemelijk overkomt. Men kan zich daarom terecht de vraag stellen in hoeverre dergelijke behandeling van een asiëldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn.

Ook dit middel is derhalve gegrond.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

2.2. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut

2.1.1. Eerste middel: SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

De Commissaris-Generaal stelt in zijn beslissing dat er geen redenen zijn de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Voor verzoeker is de plaatselijke situatie in Puntland nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut dient te worden toegekend.

Het CGVS stelt zelf dat ASNE in 2014 opnieuw actiever is geworden in Puntland en meerbepaald in Galgala(gebergte) van waar verzoeker komt.

"ASNE voerde het aantal aanslagen op"

Voor verzoeker telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar Somalië zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.

3. Besluit

In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève.

De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal beschikt de Raad over een volheid van rechtsmacht, zodat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

Krachtens artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De Commissaris-generaal of de Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de asielzoeker op te vullen.

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de motieven op eenvoudige wijze kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De aangevoerde schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing mist dan ook feitelijke grondslag.

De keuze die de Commissaris-generaal in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel slechts wanneer de Raad op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe de Commissaris-generaal tot het maken van die keuze is kunnen komen. Uit de verdere bespreking van de grieven van verzoeker zal blijken dat dit *in casu* niet het geval is.

2.4. In wezen vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te hervormen wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, zodat dit eerst wordt onderzocht.

2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over het feit of hij al dan niet is gehuwd. Tijdens het DVZ-interview (DVZ-gehoorverslag, stuk 13, p. 6) verklaart hij dat hij in 2014, "*Ik denk in januari.*", religieus is gehuwd en dat het huwelijksbewijs van de imam achterbleef in Somalië: "*Ik denk dat mijn vrouw dat bewaart.*" Tijdens het CGVS-interview ontkent verzoeker dat hij is gehuwd en beweert hij verloofd te zijn sinds januari 2012 maar niet gehuwd (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt verzoeker dat hij zich heeft vergist. Hij verklaart nog dat hij geen documenten heeft ondertekend. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen in belangrijke mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeker.

Wat de opeenvolgende verklaringen aangaande zijn asielrelaas die niet eensluidend zijn betreft, roept verzoeker thans in dat hij zich gezien zijn lange gevangenschap niet meer kan herinneren hoeveel auto's hij heeft gerepareerd, dat hij niet goed kon inschatten wanneer hij een eerste keer probeerde te ontsnappen en dat hem bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gevraagd over zijn ontsnappingspoging. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Stress en nervositeit zijn echter geen aannemelijke verklaring voor verzoekers variaties van een zelfde verhaal. Uit het CGVS-interview blijkt daarenboven dat verzoeker de vragen goed begreep, maar

dat hij de vragen op incoherente wijze beantwoordde en tevens soms feitelijk foutieve antwoorden gaf. Uit het CGVS-interview blijkt dat verzoeker zijn verklaringen bijstelt of hij geen antwoord geeft op de vraag naarmate doorgevraagd wordt en hij met zijn uiteenlopende verklaringen wordt geconfronteerd. Hieruit kan een duidelijke alertheid worden afgeleid om alsnog de tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn relaas te beperken. Bovendien zijn verzoekers verklaringen betreffende zijn gevangenschap dermate vaag dat deze geenszins kunnen worden aangenomen. Verzoekers stelt hiertegenover dat hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij niet doorleefd overkomt wanneer hij vertelt over de slagen die hij heeft gekregen of dat hij de plek waar hij werd vastgehouden niet beter kan situeren en de namen van zijn bewakers niet kent. Met een dergelijke toelichting betwist verzoeker niet *in concreto* de motieven van de bestreden beslissing en herhaalt hij in wezen zijn asielmotieven. Bijgevolg blijft het asielrelaas gekenmerkt door uiterst vage antwoorden op pertinente vragen zoals waar, hoe en met wie hij werd vastgehouden, wanneer en hoe hij besloot mee te werken met Al Shabaab, wanneer en hoe hij een eerste keer probeerde te ontsnappen en wat hij weet over zijn bewakers. In zijn verzoekschrift brengt verzoeker ook geen argumenten aan die de motieven van de beslissing weerleggen wat de ondermaatse kennis omtrent de gewapende groeperingen in zijn regio van herkomst betreft.

De neergelegde medische informatie heeft hooguit een ondersteunende bewijskracht. Deze informatie over het feit dat verzoeker een aantal littekens heeft, maakt noch de oorzaak, noch de recentheid ervan aannemelijk. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan deze informatie de geloofwaardigheid van verzoeker niet herstellen. Het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties en onwetendheden is dan ook niet afdoende om deze te ontcrachten. De motivering van de bestreden beslissing overtuigt en wordt hier hernomen.

2.6. Daarnaast vraagt verzoeker in wezen om de bestreden beslissing te hervormen wat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, zodat de middelen ook in die zin worden onderzocht.

2.7. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Daarnaast mist verzoekers algemene stelling dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met de veiligheidssituatie in Somalië feitelijke grondslag. Immers, de Commissaris-generaal heeft wel degelijk rekening gehouden met de veiligheidssituatie en in het bijzonder in verzoekers regio van herkomst, en heeft zijn bevindingen hieromtrent omstandig gemotiveerd. *In casu* heeft de Commissaris-generaal op grond van en na analyse van de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, vastgesteld en geoordeeld dat er in Diin Dagle, in Galgala in de provincie Bari dat onder het bewind valt van de semiautonome regio Puntland, actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker knipt de zinsnede "ASNE voerde het aantal aanslagen op" uit zijn context van het Cedoca-document waarin die staat. Hij weerlegt hiermee de vaststellingen in de bestreden beslissing niet, die steunen op de gehele *COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland van 15 juli 2015"*. Verzoeker toont immers op geen enkele wijze aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de Commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontcrachten. De motivering van de bestreden beslissing overtuigt en wordt hier hernomen.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, concludeert de Raad dat verzoeker de vluchtelingstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen, noch dat substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen

redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP